

Jurgens

botsingen in het debat over de EU in ons land. Ik vind dat een ernstig probleem, want als er geen inhoudelijk stevig debat plaatsvindt, is het mogelijk dat wij bepaalde problemen willens en wetens over het hoofd willen zien. Er is te veel consensus voor debat, aldus Versteeg. Aan de ene kant staan de eurocraten en andere kenners van de EU, die bang zijn dat de bestuursinstellingen van de Unie zullen bezwijken onder de uitbreiding, zoals bij de Raad van Europa bijna is gebeurd na de uitbreiding van 20 naar 41 leden. Aan de andere kant staan regeringen die koste wat het kost voortgang willen in de richting van uitbreiding, omdat anders het momentum van de EU verloren zou kunnen gaan. Daarnaast staan de moralisten, die vinden dat de Oost-Europese landen, na jaren van Sovjet-knechtschap, er recht op hebben om bij ons te komen. Deze op zichzelf zeer sympathieke opvatting is vooral te vinden in de publieke opinie, ook in mijn partij, gezien het betoog van premier Kok tijdens de algemene beschouwingen van dit jaar in dit huis. Ons hart zit duidelijk aan die kant, maar wie durft dan de principiële vraag van de kwaliteit aan de orde te blijven stellen? Een EU van 27 staten met tekortschietende besluitvormingsmechanismen, falend rechterlijk toezicht en onvoldoende democratische verantwoording is toch niet datgene wat wij de nieuwe leden willen bieden? Is het grote goed van de uitbreiding het waard dat wij daarvoor onze eigen beginselen overboord zetten?

Het gaat niet om ideële franje, maar het gaat om de harde kern van de integriteit van Europa. Het gaat dus niet alleen om de vraag of de besluitvormingsmechanismen behoorlijk werken en of wij überhaupt nog besluiten kunnen nemen. Ook dat deel van de verdieping moet aan de orde komen. Maar ook de harde kern van de integriteit, de democratie en de rechtsstaat, moet aan de orde komen. Om die vraag te stellen, hoef je overigens geen euroscepticus te zijn, laat staan een eurodefaitist, om met de heer Veling te spreken. De PvdA-fractie is dat ook bepaald niet. Maar als wij dit fundamentele debat uit de weg gaan, dan is onze politieke consensus een vorm van holle overeenstemming. Daar plukken wij dan later de wrange

vruchten van. Als de IGC zich beperkt tot de eerste drie machtsvragen, waarover ook de commissie-Dehaene heeft geadviseerd, en de laatste drie vragen over democratische legitimiteit, transparantie en integriteit laat lopen, gelooft de regering dan werkelijk dat deze vragen in de juiste zin zullen worden opgelost in een EU van 21 of 27 leden? Nogmaals, het gaat niet om ideële franje, maar het gaat om de harde kern van een geïntegreerd Europa. Kunnen wij daar niet al aan gaan bouwen door alvast allianties te vormen met kleine landen met dezelfde idealen als wij? Ik denk dan aan de Scandinavische landen en de Beneluxlanden. Hoe denkt de regering dat de burger zal oordelen over een vergrote Europese Unie die op deze laatste punten tekortschiet? Blijven de Europese consensus en het brede draagvlak overeind als Europa op dit punt geen identiteit krijgt?

Waar het om gaat, is wat voor een toekomstig Europa wij na de nieuwe toetreding willen. Is het geen reële verwachting dat de Europese Unie door haar logge omvang wordt teruggeworpen op de eerste pijler en een soort veredelde vrijhandels-associatie wordt? Denk aan een soort EFTA met milieue, sociale zaken en justitiële elementen als blok aan het been en met hopelijk de bijstand van de NAVO om de WEU tot de defensiepoot te maken. Als dat een mogelijk te verwachten uitkomst is – ik hoop dat niet, laat staan dat ik dit wens – blijven wij dan kiezen voor uitbreiding boven verdieping? Blijven wij toch voorrang geven aan de uitbreiding, ook als de verdieping volgend jaar in de IGC niet tot stand komt? Gaat dat ideaal om de landen van Oost-Europa bij ons te krijgen dan voor? Gaat dan verloren wat intussen binnen de Europese Unie is bereikt en opgebouwd? Over die vragen moet het debat echt worden gevoerd: wat voor een soort Europese Unie willen wij? Wij moeten er niet bang voor zijn om ook onaangename elementen in dat debat ter sprake te brengen. Ik nodig de regering daartoe uit.

De beraadslaging wordt geschorst.

De **voorzitter**: Ik deel mede dat na de schorsing eerst de stemmingen, vermoedelijk ook een hoofdelijke,

zullen plaatsvinden. Het Europadebat zal worden voortgezet na het debat over het ontwerpbesluit II.7 van de JBZ-raad, dat na de stemmingen plaatsvindt. Over vijf minuten komt het College van senioren bijeen.

De vergadering wordt van 12.40 uur tot 13.45 uur geschorst.

Aan de orde zijn de **stemmingen** over het wetsvoorstel **Wijziging van de Wet personenvervoer voor het taxivervoer (deregulering taxivervoer) (25910)**, - over de motie-Van der Lans c.s. over de invoeringsdatum van de wet (25910, EK nr. 8c).

(Zie vergadering van 30 november 1999.)

De **voorzitter**: De minister van Verkeer en Waterstaat heeft zich doen verontschuldigen wegens verblijf in het buitenland. De regering is vertegenwoordigd in de persoon van de staatssecretaris van Justitie.

Ik stel voor, over het wetsvoorstel hoofdelijk te stemmen.

Daartoe wordt besloten.

Voor stemmen de leden: Doesburg, Van Eekelen, Ginjaar, Hessing, Van Heukelum, Hilarides, Jaarsma, Jurgens, Ketting, Kneppers-Heynert, Kohnstamm, Luijten, Lycklama à Nijeholt, Meindersma, Le Poole, Rabbinge, Rensema, Roscam Abbing-Bos, Rosenthal, Schuyer, Stekelenburg, Swenker, Tan, Terlouw, Van Thijn, Varekamp, Ter Veld, Wiegels, Witteveen, Wolfson, Wöltgens, De Beer, Bierman-Beukema toe Water, Castricum, Dees en de voorzitter.

Tegen stemmen de leden: Dölle, Eversdijk, Van Gennip, Hirsch Ballin, Hofstede, Holdijk, Van den Hul-Omta, De Jong, Van der Lans, Van Leeuwen, Van der Linden, Lodders-Elfferich, Pastoor, Pitstra, Platvoet, Ruers, Van Schijndel, Schoondergang-Horikx, Schuurman, Timmerman-Buck, Veling, De Vries, Van Vugt, Werner, Woldring, De Wolff, Zwerver, Baarda, Bemelmans-Vidéc, Van den Berg, Bierman, De Boer, Braks en Van Bruchem.

De **voorzitter**: Ik constateer, dat het wetsvoorstel met 36 tegen 34 stemmen is aangenomen.

Voorzitter

In stemming komt de motie-Van der Lans c.s. (25910, EK nr. 8c).

De **voorzitter**: Ik constateer, dat de aanwezige leden van de fracties van het CDA, GroenLinks, de RPF/GPV, de SGP, de SP en de OSF voor deze motie hebben gestemd en die van de overige fracties ertegen, zodat zij is verworpen.

Aan de orde is de behandeling van:
- **het ontwerpbesluit II.7 van de JBZ-raad (volledige toepassing van het Schengen-acquis door Griekenland).**

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Hirsch Ballin** (CDA): Mijnheer de voorzitter! Als lid van de fractie die ook bij andere debatten het eerste het woord pleegt te krijgen, spreek ik ook over dit onderwerp als eerste. Mijn fractie heeft niet het voortouw genomen bij het opnieuw discussiëren over Griekenland en Schengen. Wij hebben echter onze taak te vervullen om te voldoen aan het vereiste van voorafgaande instemming van de Staten-Generaal bij het Koninkrijk bindende besluiten die in het kader van de JBZ-raad worden genomen.

Als uitvloeisel van de instemmingsprocedure bespreken wij nu het voorgenomen besluit inzake volledige toepassing van de Schengen-akkoorden op Griekenland. De Goedkeuringswet, stuk nr. 23584, is op 11 september 1997 in de Tweede Kamer aanvaard. De fracties van het CDA, GroenLinks en de kleine christelijke fracties hebben zich ertegen uitgesproken. In de Eerste Kamer heeft daar een nadere discussie over plaatsgevonden. Onze toenmalige woordvoerder, oud-collega Glasz heeft toen bedenkingen geuit ten aanzien van het vermogen van Griekenland om te voldoen aan deze akkoorden, waarbij het niet alleen gaat om de manier waarop het in Griekenland wordt aangepakt, maar ook om de eigenaardigheid van de Griekse geografie. Het CDA heeft toen overigens uiteindelijk wel voor het verdrag gestemd.

Op 15 september 1997 had de staatssecretaris van Buitenlandse Zaken, de heer Patijn, aan deze Kamer een brief geschreven over de zorgen betreffende de effectiviteit

van de buitengrenscntrole. In zijn brief op stuk 23584, nr. 349, staat op blz. 2: "Gelet op het instemmingsrecht van het parlement terzake van het Koninkrijk bindende besluiten van het uitvoerend comité Schengen, zal dit punt ook in uw Kamer bij die gelegenheid aan de orde komen." De regering was zich er dus bij monde van de toenmalige staatssecretaris Patijn, van bewust dat met het totstandkomen van de verdragsrelatie nog niet vaststond dat deze akkoorden ook volledig zouden worden toegepast als het gaat om Griekenland. Men was zich, zo menen wij uit deze geschiedenis te mogen afleiden, ervan bewust dat er vragen bleven ten aanzien van Griekenland.

Gelet op deze geschiedenis vragen wij ons af of de staatssecretaris van Justitie, die de regering hier vertegenwoordigt, de binnenlandse politieke betekenis van dit besluit wel voldoende in het oog heeft gehouden. Het is duidelijk dat hij de Europese politieke dimensies van de besluitvorming onderkent en dat doen wij ook. Nederland kan moeilijk als enige Griekenland de voet dwars blijven zetten. Een uitgebreidere motivering inzake de uiteindelijke positieve conclusie van de regering over het voorgenomen besluit had echter niet misstaan. Ik stel deze vraag ook omdat er tot op het laatst – naar ik aanneem ook bij de regering – zorgen zijn gebleven. Dit blijkt ook uit de toelichting op het voorgenomen besluit. Toen collega Wijn, zonder dat hij zich dit realiseerde, bij de bespreking van dit besluit in de Tweede Kamer uit vertrouwelijke rapportages citeerde, reageerde de staatssecretaris zeer verontrust. Die verontrusting kan veroorzaakt zijn door de mededelingen die collega Wijn citeerde, maar ook door de vertrouwelijkheid van de stukken waaruit hij citeerde. Uit de reactie van de staatssecretaris maak ik op dat dit laatste het geval is.

Voorzitter! Als wij onze instemmingsbevoegdheid uitoefenen, moet er goed met de regering gecommuniceerd worden. Ik heb er behoefte aan, in dit verband een aantal aspecten onder de aandacht van de regering te brengen. Deze aspecten zijn overigens vaker aan de orde geweest bij de behandeling van JBZ-stukken. Het is uiteraard gewenst dat de stukken tijdig worden voorgelegd. Daaraan schort het nogal eens. De Kamer heeft bij

verschillende bewindslieden in verschillende kabinetten aangedrongen op meer begrip voor het belang van een tijdige verzending van de stukken. Een goede planning betekent dat degenen die bij de politieke en ambtelijke voorbereiding betrokken zijn, weten wanneer een stuk nog net op tijd is en wanneer het net te laat is. De datum van de vergadering van de ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken heeft in dit kader kennelijk een grotere overtuigingskracht dat de datum die geldt in het verkeer met Eerste en Tweede Kamer. Wij hebben althans nooit meegemaakt dat er een dringend beroep werd gedaan op de ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken om tijdens de raad in te stemmen met een stuk dat zij pas een dag later zouden ontvangen. Wij krijgen echter regelmatig het verzoek om in te stemmen met stukken die ons niet tijdig hebben bereikt. Daar komt nog bij dat deze Kamer een ander vergaderritme heeft dan de Tweede Kamer.

Voorzitter! Ook de politieke begeleiding van de stukken die aan de Kamer worden toegestuurd is van belang. De informatie aan de Kamer moet politiek gemotiveerd worden. Het dient duidelijk te zijn waarom de regering van mening is dat de stukken rijp zijn voor besluitvorming en instemming. Na herlezing van de regeringsstukken over het onderhavige besluit die wij de afgelopen weken hebben ontvangen, moet worden geconcludeerd dat de motivering wel erg summier is. Uit de eerste geannoteerde agenda kon worden opgemaakt dat er nog een punt was waar de regering zelf bedenkingen bij had. Uit de tweede werd duidelijk dat er een gewijzigd besluit werd voorgelegd. Had niet uiteengezet moeten worden waarom de regering dit besluit mede voor haar verantwoording wil nemen? Dat is eigenlijk het wezenlijke punt in deze discussie.

Als onze Kamer hiermee instemt, wordt dit besluit mede door de regering genomen. De regering aanvaardt daarmee de verantwoordelijkheid dat Griekenland naar de Europese normen mede toepassing zal geven aan de gemeenschappelijke maatstaven. Er zijn in het verleden vragen gesteld dat zo zal werken. Aan de ene kant is de vraag of Griekenland in staat is om de buitengrenscntroles zo uit te voeren